

Aida Folch, Miquel Martí i Pol i la bellesa de la poesia

L'actriu reflexiona sobre la gent gran i la que, des de les presons, mereix una segona oportunitat

L'actriu Aida Folch | Alma, la xarxa social social

Hi ha un poema de Miquel Martí i Pol que diu: ?La bellesa és un ocell que se'ns mor a les mans?. La bellesa desapareix i després el que et queda és el que tens al cap, la cultura, el que hagis fet amb la vida. I això és precisament el que podem aprendre de la gent gran. De gent gran i de gent que es mereix una segona oportunitat en parla l'actriu Aida Folch a Alma, una nova manera de parlar de la realitat social

(https://miradesambanima.org/?utm_source=naciodigital&utm_medium=acuerdoredaccional&utm_campaign=alma&utm_content=&utm_term=) . Amb actitud i optimisme. Des de la diversitat. I a partir de les històries de l'Obra Social "la Caixa". Alma, la xarxa social social vol ser també un punt de trobada de les infinites realitats socials del nostre món.

[nointext]

Quan vaig sentir parlar del projecte CiberCaixa Penitenciàries

(https://premsa.lacaixa.es/obrasocial/dese-aniversari-programa-cibercaixa-penitenciaries-cat_816-c-28142_.html/?utm_source=naciodigital&utm_medium=acuerdoredaccional&utm_campaign=alma&utm_content=&utm_term=) em vaig emocionar moltíssim. Em sembla una iniciativa preciosa.

Perquè la nostra societat funcioni bé hem de valorar la gent gran: i això passa per donar-los més oportunitats, més activitats i més ajudes per viure dignament. És increïble aconseguir que persones que podrien ser els meus avis se sentin millor amb elles mateixes, acompanyades, i que comparteixin temps amb gent que mereix una segona oportunitat, que està a punt de sortir de

la presó, que necessita reinserir-se. És molt necessari aquest intercanvi per als uns i per als altres.

A més, em sembla molt bonic que sigui gent gran qui va als centres penitenciaris a ensenyar noves tecnologies, tan necessàries en el món en què vivim. Jo admiro moltíssim tots els qui decideixen fer en l'edat madura tot el que potser no han pogut fer abans. La curiositat, el moviment i l'acció han de continuar sent-hi sempre, a la vida, tant se val l'edat que es tingui. Perquè això és el que et fa evolucionar i créixer constantment.

Mai no és tard per aprendre i per viure experiències. I no podem perdre de vista els valors. Hem de conservar la nostra humanitat. Perquè aquí hi som de pas, i ens podem penedir d'haver dedicat la nostra vida a coses que no tenien importància. Marc Aureli, de fet, tenia una frase que diu: ?Hem nascut per col·laborar, talment com els peus, les mans, les parpelles, les fileres de dents, superiors i inferiors. Obrar, així doncs, com a adversaris els uns dels altres és contrari a la natura?.

"La curiositat, el moviment i l'acció han de continuar sent-hi sempre, a la vida"

Ser actriu és una feina plena d'humanisme. La meva professió m'obliga a ser empàtica, a no jutjar els personatges que interpreto, fins i tot a entendre millor l'ésser humà: per què som com som i quines són les nostres diferents realitats i motivacions. Aquest entramat tan interessant fa que a la meva vida personal em sàpiga posar més fàcilment en el lloc dels altres i potser també em converteix en millor persona. A més, tant el cinema com la televisió són plataformes ideals per mostrar temes socials i conscienciar sobre aquestes qüestions. I a mi poder contribuir-hi és una cosa que em fa immensament feliç. Tinc la sensació de poder aportar el meu granet de sorra.

"La feina dels voluntaris és totalment imprescindible per al nostre bé comú"

He tingut la sort de participar en pel·lícules d'índole social com Los lunes al sol, que parla de l'atur, Salvador (Puig Antich) o Cuéntame, que formen part de la història del país, i, per descomptat, Vicenç Ferrer, una pel·lícula que em va marcar profundament. Vaig interpretar la seva dona, l'Anna Ferrer. Vaig conviure amb ella durant un mes i mig per poder clavar millor el paper i això va ser tot un regal per a la meva vida, no tan sols en el pla professional.

Un participant al projecte CiberCaixa Penitenciàries. Foto: Alma, la xarxa social social

L'Anna és una força de la natura: una dona amb uns valors tan ferris que es mereix tota la meua admiració. Durant l'estada vaig viure a la fundació, com tota la resta, d'una manera molt austera, amb poca aigua, amb el menjar i els problemes del país: les carreteres, la manca d'infraestructures. També vaig anar a inaugurar orfenats, vaig visitar hospitals i vaig poder veure de primera mà que la feina dels voluntaris és totalment imprescindible per al nostre bé comú.

"L'acte bo ens fa feliços"

Tot i que considero que la solidaritat és un sentiment, com l'amor, que tenim intrínsec tots els éssers humans, també penso que cal reforçar-lo i desenvolupar-lo per mitjà dels valors morals i ètics; és a dir, des de l'educació. Està a les nostres mans ser més o menys generosos. Vicenç Ferrer deia: ?l'acte bo ens fa feliços?. I és totalment cert. Jo necessito omplir-me d'aquesta mena d'experiències i per això intento col·laborar en causes socials.

M'agradaria pensar que el món va cap a un lloc en què la tecnologia farà les feines més dures i l'ésser humà estarà més orientat al vessant social. I em sembla ideal que cada dia més gent gran es dediqui al voluntariat i, en definitiva, se sentin més útils i estiguin en contacte amb tota mena de persones. És donar i rebre; el que seria, en realitat, el sentit de viure.

[noticia]184893[/noticia]

[noticia]184504[/noticia]

[noticia]184044[/noticia]